

at gaae frem efter samme Maalestok, vil man jo komme til at sætte bestandig yngre og yngre Forskud. Jeg maa saaledes, efter hvad der her er oplyst, og jo mere ogsaa jeg holder paa, at vi skulle være vaerksomme i at røre ved Fors tidens Bestemmelser, som have en fuld Gyl dighed, fraraade Thinget, at det ligeoverfor saadanne Kjendsgjerninger gaaer hen, støttende sig paa allehaande Sagn, som have dannet sig om Hans Majestæts Samtaler med Finants ministeren, og sætte Fordringer paa Folk, hvoraf der er Nogle, som vel kunne betale, og om hvilke jeg ogsaa maa antage, at de paa ingen Maade ville finde sig foranledigede til at mod tage nogen saadan Gave af Staten.

Finantsministeren: Det vilde have været meget ønskeligt, om den sidste ærede Taler, idet han oplæste en Deel af Motiverne, var gaaet noget videre i sin Læsning og havde undersøgt, om da ogsaa Resolutionen af 1844 blev udført, og om Grunden til, at den, — som han da vilde have seet af Pag. 9 — ikke blev udført, ikke væsentlig maa antages at ligge deri, at den var udførlig. Det maa erindres, at denne Resolution kun var en foreløbig Foranstaltning med Hensyn til en Undersøgelse, der skulde finde Sted, men at den endnu ikke indeholdt nogen endelig Bestemmelse. Der er i den Tid, som ligger mellem 1844 og 1850, Intet skeet, for at faae hele Forskuds væsenet fuldkommen ordnet; det Gnefte, der i saa Henseende er skeet, er netop foretaget af den samme Finantsminister, som har havt den Ære at forelægge dette Forslag, efterat han var kommet til den Overbeviisning, at han var nødt til at faae en endelig Afgjørelse, og at den eneste practiske Maade hertil var, at sætte de ældre Forskud, hvorom her er Tale, og derimod med desstørre Strængthed indkræve de nye. Forfaavidt Perioden 1ste Januar 1841 er betragtet som Udgangspunkt, tror jeg ikke, at den ærede sidste Taler herom havde behøvet at rette noget Spørgsmaal til mig; thi saavel jeg som den ærede 4de Kjøbenhavnste Rigsdagsmand (Nothe) have allerede frem høvet de Grunde, hvorfor dette Tidspunkt er valgt. Jeg maa vel indrømme, at disse Grunde ikke kunne siges at være saa stærke, at de indeholde noget absolut juridisk Bevæjs for, at

dette Tidspunkt uomtvisteligt er det eneste rigtige; men jeg tror dog, at de indeholde Tilstrækkeligt, som taler for, at det er valgt, og at det er det eneste Tidspunkt, som kunde vælges, naar man ikke vilde gjøre sig skyldig i Vilkaarlighed, og jeg skal ikke ulejlige Rigsdagen ved atter at oplyse dette. At man eftergiver de Fordringer, der ere ældre end 20 Aar, forstaaer sig selv, thi de ere præscriberede og denne Eftergivelse har altsaa Intet at sige.

Ordføreren: Den høitagtede Finantsminister forverlede vistnok Eftergivelse med Præscription; thi der er mellem Fordringerne en Mængde, som paa ingen Maade kunne siges at være præscriberede; skjøndt de ere over 20 Aar gamle, thi vedkommende Debitorer have i Løbet af 20 Aar lagt for Dagen, at de betragtede dem som Forskud, idet de jevnlig have afbetalt paa dem. En mindre Deel af Forskuddene, som tidligere blev eftergivet, var præscriberet, det var kun meget Faa, Nogle af Debitorerne vare døde, vare meget lange døde (Latter), døde for længe siden, og man blev dog ved — jeg tør sige med faderlig Kjærlighed — at holde dem levende som en Sum paa Statens Eiendomsgebet. Jeg er ikke gaaet den Vej, som min ærede Ven fra Maribos 4de Valgfreds (Monrad) har fulgt, at hente Besværserne mod Finantsministeren fra Finantsministerens egne Motiver til Loven; jeg tilstaaer, at jeg kunde ikke gjøre det, jeg kunde ikke overtale mig dertil (Monrad: Na! Latter). Jeg tror, at vi komme til den simpleste Maade at behandle den foreliggende Sag paa, ved at behandle den, som man behandler enhver saadan Sag i en Kjøbmands Bog, hvor man hvert Aar skriver over paa de uvisse Fordringsers Conto det, som man har grumme lidt Haab om at faae, og til Sidst, som Haabet aldeles forsvinder, eller rettere sagt, Vissheden om at faae dem, stryger dem eller gjemmer dem som historiske Data for Efterkommerne for Folk, som see i disse Bøger. Dette er, tror jeg, virkelig den eneste Vej, som man maa følge her. Vi maa sætte saadanne Fordringer ved hvert Aars Regnskabs Afgjørelse, og der vil i saa Henseende ikke være nogen Begrændsning med 1841. Jeg tør iforveien forstikke den høitagtede Finantsminister om, at han nok skal